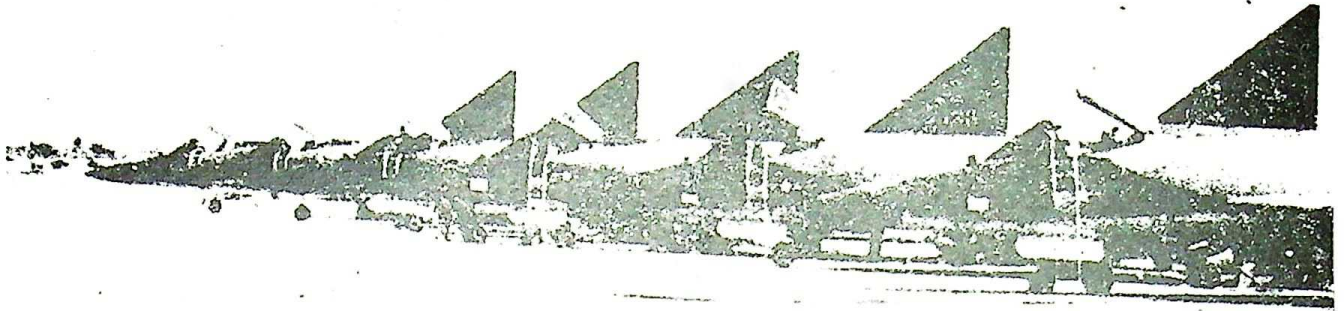

50 ct

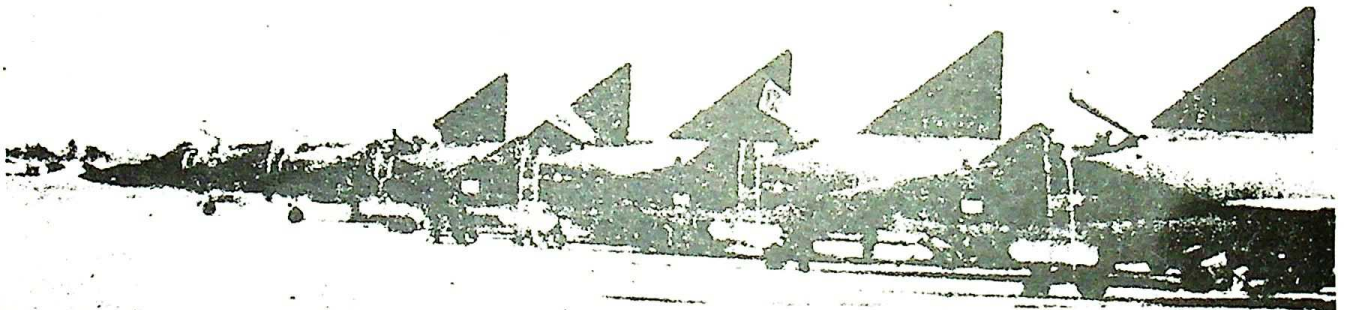
Vijfde jaargang nr. 4 - 15 augustus 1970

VIETNAM BULLETIN

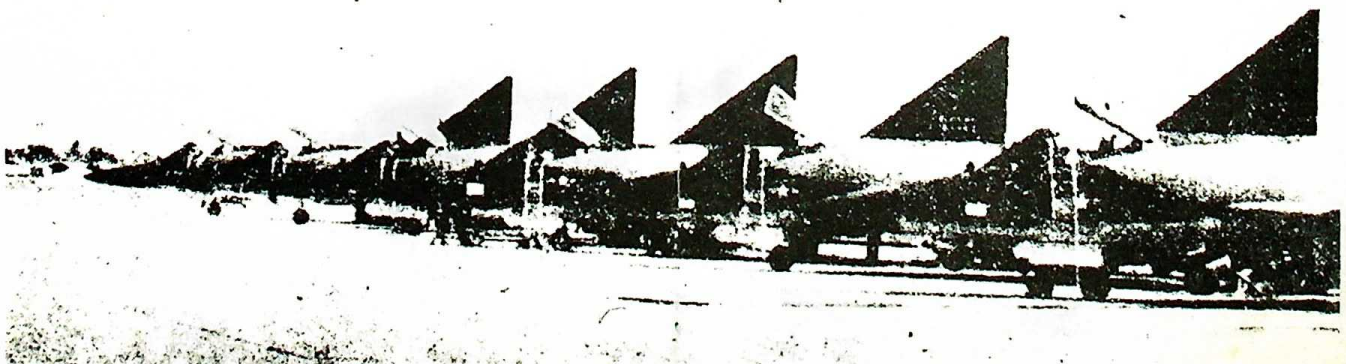
THAILAND: STEEDS GROTERE AMERIKAANSE INMENGING

DE ATMOSFEER IN PHNOM PENH

VIETNAMISERING, DOLLARS EN PIASTERS

COMITE SUHARTO ONGEWENST OPGERICHT

Verschijnt om de 14 dagen

Redactie: Jan Boonstra Benno Groeneveld
M.van Dullemen Tineke Nijenhuis
W.de Graaff Queenie Stevens

Redactie/administratieadres: Vietnam Bulletin, p/a ASVA
Weesperstraat 51, Amsterdam
Gironummer 1 28 11 98, tnv Vietnam Bulletin, Abonnement
f 5,- per half jaar, met stilzwijgende verlenging. Buitenland
f 7,- per half jaar. Losse nummers f 0,50 (België 7 frs).

THAILAND: STEEDS GROTERE AMERIKAANSE INMENGING

'De Laotiaanse kwestie', vertelde reeds lange tijd geleden ons een westers diplomaat in Bangkok, 'zal moeilijker op te lossen zijn dan de Vietnamese kwestie, want Laos heeft een lange gemeenschappelijke grens met Thailand, en Thailand zal willen meebeslissen bij elke politieke regeling in Vientiane'.

Het is zeker dat dit land, met zijn 33 miljoen inwoners, zijn snel groeiende hoofdstad, zijn internationale vliegvelden voor verbindingen in Zuidoost-Azië, zijn nauw met Washington verbonden diplomatie, geroepen is een belangrijke rol te spelen in dit gebied.

Hier staan wij voor de deuren van de Indochinese oorlog. Sinds 1962, toen de situatie in Laos verslechterde, bevinden zich Amerikaanse troepen in dit koninkrijk. Sinds 1965 dient het land als 'vliegdekschip' voor de Amerikaanse luchtmacht die Noord-Vietnam bestookte. En nog altijd worden bijna alle luchtaanvallen op Laos en de B-52 aanvallen op Zuid-Vietnam ondernomen vanuit Thailand. Bijna 48.000 Amerikaanse soldaten zijn er gelegerd. En thans, nu de oorlog ook overgeslagen is naar Cambodja, voelt Thailand zich direct betrokken en zal, zo niet alles, dan toch zeer veel doen om het anti-communistische regiem in Phnom-Penh te redden.

Het oude Indo-China, bepaald door Franse kolonisatie en imperialistische invloedsferen van de 19e eeuw, gaat verdwijnen. En nieuw Indo-China is er voor in de plaats gekomen, bepaald door de nieuwe supermacht van de 20e eeuw - de Verenigde Staten - waartoe ook Thailand behoort en dat zal kunnen leiden tot een Vereniging van de pro-Chinese communistische partij, die de huidige machthebbers in Bangkok wil verdrijven, met de drie andere volkeren.

Het is gebruikelijk in de westerse hoofdsteden een politiek van interventie te rechtvaardigen, door de tegenstander allerlei voornemens toe te schrijven terwijl deze laatste vaak niet anders doet dan reageren op een dergelijke interventie. Zou bijvoorbeeld de Indochinese communistische partij van de jaren '30 ontstaan zijn zonder de kunstmatige schepping van Indo-China door Frankrijk? Zouden de 'Indochinese volkeren' ooit die macht zijn geworden zonder de enorme aanwezigheid van Amerika op het gehele schiereiland? En zou Thailand zich in het pro-Amerikaanse Indochinese kamp hebben bevonden als dit koninkrijk niet van grote betekenis was geweest voor de Verenigde Staten en hun expansie in Azië?

In 1950 reeds kwam Bangkok binnen de Amerikaanse invloedssfeer, toen, op 17 oktober, een verdrag betreffende militaire hulp tussen beide landen werd gesloten, Thailand gevechtstroepen naar Korea stuurde en een aanzienlijke financiële hulp ontving van het Westen. De ondertekening in september 1954 van het Verdrag van Manilla, waarbij de Zuidoost-Aziatische Verdragsorganisatie (ZOAVO) werd opgericht, en vervolgens de Amerikaanse inmenging in Indo-China droeger er toe bij dat Thailand elk jaar verder werd betrokken bij de politiek van Washington.

LUCHTVERBINDINGEN EN OLIE

Op de 'Amerikaanse kaart' van Azië neemt Thailand een belangrijke plaats in. Leonard Unger, ambassadeur van de VS in Thailand, heeft daarover eens gezegd:

'Ik meen dat het nuttig is te onderstrepen dat er geen enkel land is in Azië tussen Iran in het westen en Formosa en de Filippijnen in het oosten, waarmee wij banden hebben van het type zoals wij die met Thailand hebben. Nergens anders hebben wij de mogelijkheid al die installaties te plaatsen die voor ons een van zeer groot belang zijn, en, met name de ligging van het land is erg belangrijk. . .

Bangkok is een uiterst belangrijk verbindingscentrum, vooral wat betreft luchtverbindingen. . . Thailand is gelegen tussen Maleisië en de rest van het vaste land van Azië; het ligt tevens op de routes naar Indonesië en Australië. Deze landen beschouwen Thailand als een bufferstaat gelegen tussen hen en een eventuele zone van agressie op het vaste land. . . De mogelijkheid bestaat dat er een nieuwe en zeer belangrijke situatie geschapen zal worden. Niemand weet nu nog hoe dit zich zal ontwikkelen. Het betreft het zoeken van olie in de Golf van Thailand. En dit gebeurt niet alleen in Thailand, maar ook in Maleisië en Indonesië, enz. Maar vooral in Thailand is dit belangrijk, en er zijn nu reeds vijf Amerikaanse maatschappijen met boringen bezig en, naar het schijnt, met goede verwachtingen iets te zullen vinden. Als dat gebeurt zal dat zeer zeker een sterke expansie van Amerikaanse investeringen in dit land ten gevolge hebben'.

Lokaal politieke belangen, in de vorm van vriendschappelijke betrekkingen met een regiem, - wereldpolitieke belangen -, het behouden van een belangrijke 'schakel' in de Aziatische keten die zich als een halve cirkel uitstrekt van Seoel in Korea tot aan de Indische oceaan, - strategische belangen -, het kunnen bestrijden en 'tegenhouden' van de Sino-Indochinese communistische invloed, en de economische belangen gaan samen in Thailand.

De plaats van Thailand kan niet werkelijk geanalyseerd worden zonder rekening te houden met de poging van de VS, sinds meer dan 20 jaar, in toenemende mate beslag te leggen op Azië.

De militaire en para-militaire interventie van de VS in Thailand is als maar groter geworden en moeilijk vast te stellen tengevolge van het veelvormige karakter ervan. Want niet alleen de economische hulp heeft vaak strategische waarde, zoals het aanleggen van wegen, maar ook zijn een aantal ogenschijnlijk burgerlijke projecten in feite 'bevolen' door de militairen. Het volgende overzicht is door de regering in Washington gepubliceerd:

Dit overzicht moet nog aangevuld worden met een ander, dat aantoont hoe zich het programma van constructie van gebouwen, wegen en verschillende logistieke installaties heeft ontwikkeld:

De luchtoorlog in Vietnam en de noodzaak voor de Amerikanen dicht bij zowel Noord- als Zuid-Vietnam en bij Laos bases te bezitten, die betrekkelijk veilig zijn en de wens om economische redenen de B-52's in plaats van op Guam in Satahij bij Bangkok te installeren, hebben onbetwistbaar een 'boom' veroorzaakt sinds 1965.

Onderstreept dient echter te worden dat de noodzakelijke infra-structuur reeds werd aangebracht voordat de strijd in Vietnam en Laos van grote omvang werd. Volgens de ambassadeur van de VS werden de voornaamste landingsbanen reeds aangelegd in 1959 en 1960 en dit teneinde 'Thailand te verdedigen'.

Tegen welke vijand? Niemand weet dit precies. Het is ook in deze periode dat, uit het budget van de economische hulp, bruggen en belangrijkste strategische verkeerswegen worden aangelegd, zoals de 675 km lange 'Vriendschapsweg' van Bangkok naar Nong-Khai, een stad dicht bij Laos en ongeveer 150 km verkeersweg in Midden-Thailand.

Toen de situatie in Laos ernstig werd in 1961-1962 besloot Kennedy voor de eerste keer troepen naar Thailand te zenden: 10.000 man werden snel naar het koninkrijk overgebracht en later weer teruggetrokken. In deze periode, op 6 maart 1962, werd eveneens het Rusk-Thanat Khoman-communiqué gepubliceerd. (Thanat Khoman is de Thailandse minister van buitenlandse zaken).

In dit document, waarover al heel wat is geschreven, wordt o.a. verklaard:

'De Minister van Buitenlandse Zaken heeft opnieuw verzekerd dat deze verplichting van de VS (nl. het koninkrijk te verdedigen tegen een communistische aanval) niet afhankelijk is van voorafgaande overeenstemming van de andere partijen van het verdrag (van Manilla), daar de verplichtingen waarin dit verdrag voorziet zowel individueel als collectief zijn. Wat betreft de te nemen maatregelen bij een indirecte agressie heeft de Minister van Buitenlandse Zaken verklaard dat de VS hun verplichtingen tegenover Thailand in het kader van de ZOA-VO en zoals deze zijn vastgelegd in hun economische en bilaterale verdragen met Thailand beschouwen als een belangrijke basis waardoor de VS in staat gesteld wordt op te treden om Thailand te helpen het hoofd te bieden aan indirecte agressie.'

Verwijzend naar dit document verklaarde Thanat Khoman in mei 1969 dat, volgens het communiqué van 1962, Washington in het kader van de ZOAVO zal kunnen ingrijpen zonder overeenstemming te hebben bereikt met de andere leden. Aangezien het verdrag van Manilla slechts verwijst naar directe agressie vult de tekst van 1962 deze omissie op door de strijd mogelijk te maken tegen wat 'de communisten noemen de revolutionaire oorlog'.

Verantwoordelijke personen in Washington verzekeren dat het communiqué Rusk-Thanat Khoman geen uitbreiding betekent van de verplichtingen van de VS in Thailand, maar slechts de ideeën, vastgelegd in het verdrag van Manilla, verder ontwikkelen, een uitvoeriger interpretatie geven van de tekst van september 1954. . .

Het vertrek in 1962 van de door Kennedy gezonden Amerikaanse troepen betekende echter niet het einde van de militaire hulp. Onmiddellijk begonnen onderhandelingen die op 19 maart 1963 leidden tot de ondertekening van een verdrag betreffende 'speciale logistieke aktie'. De bases werden uitgebreid, olieleidingen aangelegd. Het jaar daarop diende de opnieuw gespannen toestand in Laos als voorwendsel voor een nieuwe uitbreiding van de Amerikaanse inspanning. In mei van datzelfde jaar begonnen de 'verkenningsvluchten' spoedig gevolgd door bombardementen op Laos en, in augustus, vond het merkwaardig 'incident' plaats in de Golf van Tonkin.

In ieder geval bevonden zich sinds maart vliegtuigen in Tak-hli. Op het eind van het jaar waren er 3.000 man van de Amerikaanse luchtmacht gestationeerd. Er waren er meer dan 9.000 eind 1965 met 200 vliegtuigen en 25.000 eind 1966 met ongeveer 400 vliegtuigen. In deze periode werd ook het 606e Air Commando Squadron naar Thailand gezonden met het doel de Thailandse luchtmacht te trainen in anti-guerrilla-operaties. In 1967 volgden de B-52's. Het vorig jaar waren er 33.000 man luchtmacht personeel en bijna 600 vliegtuigen. Het beëindigen van de luchtaanvallen op Noord-Vietnam heeft de activiteiten van de Amerikaanse luchtmacht vanuit Thailand niet verminderd. Integendeel: Laos is nu het meest gebombardeerde land in de wereld-geschiedenis.

'ONDERZOEKSPROJEKTEN' IN ALLERLEI VORMEN

Naast deze hoofdmacht moet vermeld worden de aanwezigheid van ongeveer 11.500 soldaten en officieren van het leger: ingenieurs, specialisten van genie en telecommunicatie, 'special forces', enz.

Tallose Amerikanen zijn betrokken bij de opleiding van Thais en in het algemeen met hulpverlening aan Bangkok, op het gebied van de strijd tegen subversie. Deze mensen vormen de lokale 'speciale troepen', de belangrijke 'grenspolitie', enz. Zij werken samen met burgerlijke autoriteiten nadat de aktie sedert november 1966 gecoördineerd wordt door een 'speciale assistent' van de ambassadeur, belast met de strijd tegen subversie in samenwerking met 'verschillende Amerikaanse instanties' en inlichtingendiensten.

Ook moet vermeld worden de belangrijke rol, opgedragen aan de consuls van Udorn (in het noordoosten), Chiang-Mai (in het noorden), en Songkhla (in het zuiden), die op hun beurt weer ter plaatse de werkzaamheden op het gebied van inlichtingen coördineren, in samenwerking met een toegevoegd officier.

Amerikaanse belangen in Oost- en Zuidoost Azië (zonder Indo-China)

Hongkong	Investerings	185 miljoen dollar
Indonesië	Investerings	323 miljoen dollar
Japan	Investerings	1.150 miljoen dollar
	Handel	7.600 miljoen dollar
	Troepen	40.000
Okinawa	Investerings	250 miljoen dollar
	Troepen	45.000
Filippijnen	Investerings	668 miljoen dollar
	Handel	755 miljoen dollar
	Troepen	30.000
Singapore	Investerings	175 miljoen dollar
	Handel	266 miljoen dollar
Zuid-Korea	Investerings	175 miljoen dollar
	Handel	842 miljoen dollar
	Troepen	55.000
Taiwan	Investerings	175 miljoen dollar
	Handel	586 miljoen dollar
	Troepen	10.000
Thailand	Investerings	196 miljoen dollar
	Handel	314 miljoen dollar
	Troepen	45.000

(Cijfers over investeringen bevatten nieuwe projecten, bijgewerkt tot nu. De handel is de totale jaarlijkse handel met de VS in het jaar 1968) (Leviathan, juni '70).

Mobiliteit, geld, gewetenloosheid: van koejongen tot dagloner, van vijfde zoon tot rickshawbestuurder, van dorpsonderwijzer tot ambtenaar, van eerste in de klas op de provinciale middelbare school tot klerk in een hotel, van plaatselijk landeigenaar tot aannemer in Phnom Penh, van hoofdman tot lid van het parlement, van dorpschone, maar een beetje te levendig, tot het meisje dat wacht in een hoek 's nachts. Deze mensen, de inwoners van Phnom Penh, zijn niet de onaandoenlijke hardwerkende boeren die het Cambodjaanse volk vormen. Zij haaten Sihanouk om wat hij hen niet kon geven. Zij zijn levendig, behoorlijk lui en onbevredigd. Zij waren de steunkernen van de nieuwe regering: rusteloze studenten, laagbetaalde ambtenaren, werkelozen in de stad.

Terwijl voor Cambodjanen die niet tevreden zijn met hun dorp Phnom Penh een weg omhoog is, is het voor sommige buitenlanders alleen maar een uitweg. In zekere zin kunnen steden beoordeeld worden naar het soort buitenlanders dat zij aantrekken. Tot de oorlog was Phnom Penh de woonplaats van bijna een twintigtal geaffekteerde schraperige Europeanen, die in hun levensonderhoud voorzagen met bezigheden variërend van het badminton spelen met Prins Sihanouk tot smokkelen. De meesten stonden bekend om hun buitenissige sexgewoonten, hun Zwitserse bankrekeningen en hun griezellig

vermogen mee te waaien met de overheersende politieke wind. De meesten van hen hebben het slim overleefd en werken nog voor de regering. De rest heeft zijn sportauto's en zijn Zwitserse bankboekjes gepakt en is verdwenen.

Phnom Penh staat in zekere zin tegen door haar generoziteit, vermoeit door haar tolerantie. Zij biedt voortdurend lichtelijk vette feestjes van allerlei aard.

'Phnom Penh haalt niet het slechtste uit je. Het haalt ook niet het beste uit je', zei een diplomaat toen hij de stad na een verblijf van vier jaar verliet. 'Het haalt wel je zachtheden, je kleine zwakheden naar voren. Mensen gedragen zich als dwazen en niemand kan het iets schelen'.

De stad kan je betoveren zelfs wanneer de oorlog 10 kilometer er vandaan is. Men kan dode kinderen op straat laten liggen en een half uur osso bucco eten in La Venise, waar iedereen over geld spreekt, over Frankrijk en over wie met wie slaapt en het enorm opwindend vinden.

Af en toe dringt de werkelijkheid zich op. Op de een of andere manier was het ongelofelijk meer schokkend om, een paar weken geleden, een klein Chinees meisje vermorzeld te zien onder de wielen van een auto op de met tuinen omzoomde Avenue Norodom dan een half dozijn kinderen dood in Takeo. Het paste te weinig bij elkaar.

Thaise guerrilla's onderweg

INTERNATIONALE PROTESTWEEK 26 OKTOBER - 1 NOVEMBER

Door het stakingscomité van de universiteit van Berkeley in California is eind mei het initiatief genomen tot een internationale protestweek tegen de oorlog. Deze week zal plaats vinden van 26 oktober - 1 november. Deze periode werd om twee redenen gekozen: op 1 november worden er in de V.S. verkiezingen gehouden en bovendien maakt de vrij lange periode tussen het beginnen van het nieuwe universitaire jaar en deze week een grondige voorbereiding mogelijk. Op dit moment is het nog niet geheel zeker of deze week internationaal gevolgd zal worden maar de kansen daarop zijn zeer groot. Er zijn geen andere data vastgesteld door andere groepen in de V.S. De Stockholm conferentie, de internationale organisatie van Vietnamgroepen, zal één dezer dagen beslissen of zij het initiatief zal overnemen. Het Europese hoofdkwartier van de week van Internationaal Profest is: WIP-70 European Headquarters, Harold Reynolds, Fosswinkelgte 51 B, 5000 Bergen, Noorwegen, Tel. (051)-12833. Hier is ook een voortreffelijke documentatiemap over het project te krijgen. Meer nieuws over komende Vietnamakties in het volgend nummer.

DE VIETNAMISERING, DE PIASTER EN DE DOLLAR

Jacques Decornoy, Le Monde, 28-7-70.

De verantwoordelijke autoriteiten in Washington beroemen zich sedert enkele maanden zonder ophouden op de 'sukkesen van de vietnamisatie' van de oorlog. Niettemin zijn de financiën van Saigon volledig afhankelijk van de Amerikaanse begroting en als de bevolking van het Zuiden zijn rijst duurder en duurder moet betalen, profiteert een kleine minderheid op grote schaal van de situatie ten koste van de meerderheid der Vietnamezen en... van de Amerikaanse belastingbetalers. In de Verenigde Staten is over dit onderwerp een rapport opgesteld door de 'Commissie voor de Handelingen van de Regering' van het Huis van Afgevaardigden, naar aanleiding van in Vietnam ingestelde onderzoeken (de laatste dateert van jongstleden februari). Uitgaande van een studie van de wisselkoersen tussen de dollar en de piaster kan men hieruit het karakter van het door Washington gesteunde regiem nader omschrijven ('a review of the inequitable monetary rate of exchange in Vietnam', Twenty-sixth report by the Committee Operations, House of Representatives, Washington, 25 June 1970).

De piaster is in juni 1966 gedevalueerd; de officieuze wisselkoers van 200 piaster voor 1 dollar is gehandhaafd tot juni 1969 (de officiële koers was 118 piaster); daarna is ze opgelopen tot 240 in oktober 1969, tot 400 in februari 1970 en tot 423 in maart. De zwarte markt in Saigon beleefde gouden dagen, maar in Washington moest daar duur voor worden betaald. Om in zijn enorme behoefte aan piasters te voorzien, koopt de Amerikaanse regering vietnamees geld tegen de officiële wisselkoers van 118 piaster voor een dollar, maar zij moet goederen en diensten betalen tegen de werkelijke koers die varieert tussen 200 en 400 piaster. Haar andere bron van piasters vloeit voort uit de verkoop van overtollige landbouwprodukten aan Vietnam: 20 pct van de opbrengst is voor haar en 80 pct voor de regering van Saigon, die daarmee haar militaire uitgaven financiert. De overwaardering van de piaster verhoogt de kosten van de Amerikaanse oorlogsvoering in aanzienlijke mate, daar de bedragen die in dollars moeten worden opgebracht twee tot drie maal zo hoog zijn als bij een reële wisselkoers het geval was geweest. Deze Amerikaanse verliezen zijn zeer hoog, omdat Washington sedert 1965 op die manier voor 1,3 miljard aan piasters heeft moeten kopen (347 miljoen alleen al in 1969 en vermoedelijke 345 miljoen in 1970).

Deze toestand beïnvloedt eveneens de betalingsbalans van Washington, want als Amerika de voornaamste bron van deviezen voor Saigon is (96 pct in 1969), dan wordt deze stroom van dollars niet als tegenprestatie besteed voor de aankoop van Amerikaanse produkten. In 1969 beliep de uitvoer van

het Zuiden 15 miljoen dollar, terwijl de Verenigde Staten er 347 miljoen beschikbaar stelden in verband met hun aankopen van piasters. Van deze som is slechts 14 pct naar Amerika teruggevloeid in de vorm van de aankoop van goederen.

Niettemin heeft president Thieu geweigerd tot een devaluatie over te gaan en hij heeft in oktober 1969 zuinigheidsbelastingen ingevoerd. Deze maatregelen, zo constateert het Amerikaanse document, hebben de corruptie bij die Vietnamezen die op hoge posten bij de douane zitten slechts doen toenemen. In plaats van luxe-artikelen zoals automobielen te treffen, waarvan de verkoop er niet door werd afgeremd, hebben deze belastingen geleid tot een algemene prijsverhoging van de consumptiegoederen. De zwarte markt is er door uitgebreid en tussen sommige op snelle winst beluste Amerikanen en de Vietnamese handelaren zijn nauwere banden gegroeid.

Wat de bevolking van Saigon aangaat, die heeft intussen juni 1966 en februari 1970 een algemene inflatie van 300 pct doorgemaakt, die voor de levensmiddelen zelfs 330 pct bereikte. De armen, de mensen met vaste inkomens, betalen de prijs voor deze operatie, terwijl de profiteurs zich er mee vrijken.

Het rapport beschrijft dat 'het zogenaamde systeem van vrije onderneming' in het Zuiden de Amerikanen zeer veel geld kost; het merkt op dat Noord-Vietnam geen last heeft van dergelijke problemen, maar daarentegen van de communistische landen half zoveel economische hulp hebben gekregen als het Zuiden heeft ontvangen van de Verenigde Staten.

De Amerikaanse rapporteurs komen in deze studie zonder retoriek, die gebaseerd op een kennelijk technische analyse van een financiële situatie, tot een scherpe veroordeling van het regiem in Saigon, van de Amerikaanse diensten die het van advies dienen en, nog nadrukkelijker, van het karakter van de banden tussen de Verenigde Staten en Zuid-Vietnam. Het zijn juist deze kleine groepen mensen die van de oorlog en de dollar profiteren die ook de sociale basis vormen waarop de Amerikanen in Saigon steunen. Een soortgelijke conclusie geldt tot op zekere hoogte ook voor Laos en dreigt zeer snel ook geldig te worden voor Cambodja, landen met regimens van ondersteunde profiteurs, die 'trouwe bondgenoten' zijn van Amerika en die nog nauwelijks worden gehinderd door leuzen als 'vietnamisatie' zolang ze nog verzekerd zijn van de 'amerikanisatie' van hun openbare en particuliere financiën.

SUHARTO ONGEWENST

In de eerste dagen van september wil de Nederlandse regering generaal Suharto, de voornaamste vertegenwoordiger van het Indonesische militair-dictatoriale regiem, als gast in ons land ontvangen.

Het doel van dit bezoek is duidelijk. Met officieel ceremonieel wordt een verdere intensivering van de economische uitplundering van Indonesië door het Nederlandse bedrijfsleven, onder de huichelachtige naam van ontwikkelingshulp, voorbereid. De Nederlandse regering bouwt zo op demonstratieve wijze voort op een honderden jaren oude koloniale traditie.

De man die de Nederlandse regering thans meent te moeten inhalen, is de representant van een moordenaarsbewind, dat zijn 'nieuwe orde' opgebouwd heeft op de lijken van honderdduizenden vooruitstrevende Indonesiërs, vooral communisten en andere nationalisten.

Suharto heeft, nadat hij met hulp van buitenlandse comploeteurs aan de macht werd gebracht, een terreur-regiem gevestigd, dat vele tienduizenden als politieke gevangenen in concentratiekampen vasthoudt, dat de verworvenheden van de Indonesische vrijheidstrijd verkwanselt en dat het land openstelt voor imperialistische roof.

Een officieel bezoek aan Nederland moet Suharto kennelijk een soort gezag en buitenlandse steun verlenen, die hij, blijkens recente berichten over het massale bezoek aan het graf van Sukarno, in eigen land niet bezit.

Daarom moet ondubbelzinnig worden vastgesteld, dat Suharto in ons land een ongewenste en voor brede lagen van onze bevolking onaanvaardbare gast is.

Het is nodig, bij het voorgenomen bezoek van Su harto aan ons land, uit solidariteit met de Indonesische vrijheidsbeweging, die er in het verleden blijk van heeft gegeven gewelddadige terreur te kunnen weerstaan en die onder uiterst zware omstandigheden nu de strijd voert tegen Suharto, ieder koloniaal feestvertoon in de kiem te smoren.

- * Vrijheid voor 150.000 politieke gevangenen
- * Geen financiële steun aan het generaalsbewind.
- * Suharto ongewenst.

Jan Blok
 Jan Boonstra - sekretaris Komitee Indonesië
 H.Clerx - sekretaris CPN - Amsterdam
 G.Duppen - bestuurder ANJV
 Joke Feylbrief - bestuurster ANJV
 Jaap Geldrof
 E.Grifhorst
 Chris Huinder
 S.Korper - voorzitter Verenigd Verzet
 Ratio Koster - veroordeeld verzet tegen koloniale oorlog
 Anita Löwenhart - lid FJG
 A.de Leeuw
 Mevr.G.v.d.Laan-Woudenberg - voorzister NVB - Amsterdam
 B.Meester
 Wietske Miedema - voorzister ASVA
 J.M.Pluvier - voorzitter Komitee Indonesië
 Ton Regtien
 Piet van Staveren - veroordeeld verzet tegen koloniale oorlog
 P.Schaper
 B.Uythof - voorzitter FJG
 Drs.Rudy v.d.Velde
 R.V.Versteeg - bestuurder NVV jongerenorganisatie
 Prof.dr.W.F.Wertheim
 Jan Wolkers
 P.Gnirrep

SEKRETARIAAT:

Mevr.G.v.d.Laan - Woudenberg,
 Bouwen Ewoutstraat 7, Amsterdam. Telefoon 110934.

Het comité heeft het voornemen op 1 september a.s. te Amsterdam een grote demonstratie te organiseren. Vanzelfsprekend zijn hier grote onkosten aan verbonden. Wij verzoeken u vriendelijk om een financiële bijdrage.

Gelden kunnen overgemaakt worden op gemeentegiro G 3688, t.n.v. P.Gnirrep, Uiterwaardenstraat 144¹¹¹, onder motto 'SUHARTO ONGEWENST', of op postgiro-nummer van de Amsterdamse Gemeente Giro 13500, t.g.v. G 3688.

Komitee 'SUHARTO ONGEWENST'

Augustus 1970

TOT DE EERSTE ADHERENTEN BEHOREN:

C.M.van der Beek - oud verzetstrijdster
 Jan P.W.Meefout - beeldhouwer
 P.P.Stegman - kunstschilder
 Ruud Bishoff - student filmakademie
 Mevr.A.J.Maris
 P.W.J.van der Beek
 C.H.Joosten - gepens.onderwijzer
 M.Zeegers - ambtenaar
 H.Erents - kunstschilder
 H.F.Lanson - typograaf
 J.Wolff - 2e kamerlid CPN
 Marcel Parren - vertaler

J.van Hall-Brandsma
 Ferd. Lelie - onderwijzer
 Mr.M.Ijff - advokaat en procureur
 J.E.H.Maas-Bovenkerk - gepens. lerares
 A.van Ommeren-Averink - sekr.hoofdbestuur Ned.Vrouwen
 beweging
 H.Levy - arts
 H.de Jong - typograaf
 Peter Schat - componist
 P.H.Curière - rijksambtenaar
 P.H.Joosten - gepens. gemeente-ambtenaar
 J.D.Prior - gepens. procuratiehouder
 H.Prior-Allart
 W.Daamen